

PORT
PAYÉ
HELLAS

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 210-211 1-16 Αὐγούστου 2007

Ἄσυμμάζευτη ἔπαρση

ὅλις συγκατανεύσεις σέ διάλογο μέ τόν ἄθεο συνοδίτη σου, θά ἀντιμετωπίσεις, σκληρή καί ἀδιαπραγμάτευτη, τούτη τή μονόχωνη διακήρυξη: Ἡ πίστι σιό Θεό εἶναι ὑποπροϊόν τῆς ἀμάθειας. Στίς μέρες μας, τήν καθέδρα, πού-σέ περιόδους σκοταδισμού-τή «σφετεριζόταν»(!!!) καί τήν κάλυπτε ὁ Θεός, τήν κατάκτησε, μέ τήν προοδευτική γνώση του καί μέ τούς τίμιους, ἀπελευθερωτικούς του ἀγῶνες, ὁ ἀνυποχώρητος μαχητής τῆς ἱστορίας, ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἀνθρώπινη ὕπαρξη, γιά τόν αἰῶνα μας καί-ὅπωςδῆποτε-γιά τούς αἰῶνες πού ἔρχονται, διαφημίζεται ὡς ἡ πρώτη καί ὑπέριστα ἀξία. Ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος τῶν χαρισμάτων του καί τῆς τύχης του. Ὁ μοναχικός δρομέας τῆς ἱστορίας, πού δέν ἔχει ἀνάγκη νά σκύψει τό κεφάλι στήν ὑπερούσια καί ὑπέρλογη παρουσία τοῦ Θεοῦ καί νά λειτουργήσει ὡς ἐκτελεστής τῶν θεϊκῶν Του προσταγμάτων.

Τήν ἐξτρεμιστική καί ἀνατρεπτική αὐτή φόρμουλα, τή συναντιᾶς «ἐν παντί καιρῷ καί τόπῳ». Προβάλλεται ὡς αἰτιολογία ἢ καί ὡς ἀπολογία, γιά τή φυγή ἀπό τήν οἰκογένεια τῆς Ἐκκλησίας. Δια-

σαλπίζεται, ως εύρημα και απόκτημα της νεότερης, φωτισμένης και αὐτονομημένης ἐπιστημονικῆς ἔρευνας. Προπαγανδίζεται και διαφημίζεται, ως τό καιριο, ὄντολογικό ὑπόστρωμα τῶν ἐλευθερωτικῶν ἀγώνων, πού στοχεύουν στήν ἀκύρωση τῶν ταμπού τοῦ παρελθόντος και στήν καταξίωση τοῦ προσώπου, μέ τίς ἰδιαιτερότητες του και τίς ἐπιλογές του, ως τοῦ μόνου, ἀδιαμφισβήτητου και ἀνυπότακτου, χαρακτι τοῦ ὀρίζοντα τῶν νέων ὀραμάτων και συντάκτι τῶν ἄγραφων κεφαλαίων τοῦ πολιτισμοῦ.

Ηνεωτερικὴ αὐτὴ τάση, σέ πολλοὺς δημιουργεῖ εὐφορία. Γίνεται κίνητρο γιά ὀριοθέτηση τῆς ζωῆς στήν ἐγκόσμια-και μόνοκλίμακα. Στήν πλοκή ὀνείρων και στήν ἐπιλογή προγραμμάτων, πού στοχεύουν στήν ἐπίτευξη και στή γεύση τῆς τρυφῆς και στόν ἀποκλεισμό, ἀπό τὴν κατάσταση τῶν ὀραμάτων και τῶν προσωπικῶν ἀθλημάτων, κάθε στοιχείου, πού θυσιάζει τὴν εὐμάρεια και τὴν εὐτυχία σέ βωμό «ἀλλότριας θέλησης». Αὐτός ὀ προσανατολισμός τοὺς χειτρελαίνει και τοὺς γεμίζει. Ὀστίσοο, σέ ἄλλους ἀνθρώπους, σέ κείνους, πού δέ μειροῦν τὴν ἀξία τῆς ὑπαρξης μέ τὸν πῆχη τῆς ἐγωστρέφειας και τῆς στιγμιαίας ἠδονῆς, ἠ ἀπολυτοποίηση τοῦ «ἐγώ» και ἠ καθήλωση τοῦ ἐνδιαφέροντος στή γεύση τῆς εὐμάρειας, γεννοῦν ἀμφισβήτηση και ἀντίδραση. Ὀ ἀναρρίχηση τοῦ «πεπερασμένου» ἀνθρώπου στό θρόνο τῆς θείας πανσοφίας και τῆς θείας παντοδυναμίας, ἠ ὑπερύψωση του «ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεόν ἠ σέβασμα, ὄστε αὐτόν εἰς τὸν ναόν τοῦ Θεοῦ ὄς Θεόν καθίσαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτόν ὄτι ἐστὶ Θεός»(Β' Θεσσ. β' 4), εἰσάγει σειρά τρομακτικῶν ἐρωτημάτων, πού δέ βρίσκουν τὴν ἀπάντησή τους και τὴ θεραπεία τους στήν ἐπιπόλαιη και φτηνὴ ἀθειστικὴ ἐπιχειρηματολογία.

Ηθεοποίηση τοῦ ἀνθρώπου-σύνδρομο ἀρρωστημένης ὑπερεκτίμησης τῶν ἐπιτευγμάτων τῶν νεωτερικῶν χρόνων-εἶναι ἕνα τάνυσμα, πού προκαλεῖ μέθη και ἀπώλεια τῆς νηφάλιας νόησης. Βγάζει τὴν ὑπαρξη ἀπό τὰ μέτρα της. Και τὴ σπρώχνει στήν ἀσυμμάζευτη και ἀκυβέρνητη ἔπαρση. Ὀ ἀνθρωπος, ὀ μικρός και «πεπερασμένος», ὀ θνητός και πρόσκαιρος, ὑψώνει τό ἀνάστημά του και νοσφίζεται δύναμη και ἐξουσία, πού δέν τοῦ ἀνήκει. Ὀ ἀπό κει και πέρα, τὰ ἀνοίγματα του, τὰ ὀράματα του και ἠ πρακτικὴ

του κινούνται στη διάσταση της ανέλεγκτης ασυδοσίας. Δέν υπολογίζει τό Θεό. Ἄλλά δέν υπολογίζει καί τόν ἄλλο ἄνθρωπο. Ὁ Θεός, μέ μιά βίαιη κίνηση, ἀπωθεῖται στή λησμοσύνη. Καί ὁ ἄνθρωπος, αὐτός, πού μοχθεῖ πλάϊ, βυθισμένος στήν ψευδαίσθηση, ὅτι βιώνει, αὐτοτελῶς, τήν ὑπεροχική δύναμη καί τή θεϊκή μεγαλοπρέπεια, βαφτίζεται σέ ἀντίπαλο, σέ σφετεριστή ἐξουσίας καί μεγαλείου, πού ἀνήκει σέ ἄλλο ὑποκείμενο.

Η ἀντιμαχία τῶν «ἀπελευθερωμένων»(;;) καί, πλασματικά, «θεοποιημένων» συντελεστῶν τῆς σύγχρονης πραγματικότητας, εἶναι γνωστή. Ἐχει σφραγίσει μέ πράξεις βίας τήν ἱστορική δέλτο καί ἔχει ποτίσει μέ αἵματα ὀλόκληρο τόν πλανήτη μας. Οἱ ἡγεμονίσκοι καί οἱ τυραννίσκοι, πού κρέμασαν στό στήθος τους τά ἐμβλήματα τῆς ἀπεριόριστης ἐξουσίας, πού δέ φοβήθηκαν τό Θεό καί δέ ντράπηκαν τό συνάνθρωπο (Λουκ. ιη' 2), κίνησαν τούς κρατικούς μηχανισμούς καί τά φονικά ὄργανα τῆς ἐξελιγμένης πολεμικῆς τέχνης, γιά νά πνίξουν τή λαχτάρα τῆς ἐλευθερίας, νά καθυποτάξουν τούς λαούς καί νά αὐτοανακηρυχθοῦν ἥρωες καί θεότητες τῆς ἐποχῆς τους. Ἡ ασυδοσία, ἡ καταπάτηση τῆς χάρτας τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων, ἡ γκετοποίηση τῶν προσώπων, ἡ καταδίκη στή φτώχεια καί στή βασανιστική στέρση, ἡ γενικευμένη τρομοκρατία, εἶναι τά σκοτεινά καί τραγικά φαινόμενα, πού τά ἔζησαν οἱ παρωχημένες ἐποχές, καί πού τά ζεῖ, σέ πολλαπλάσια φόρτιση ὁ «δῆθεν» προοδευτικός αἰώνας μας.

Κάποιοι-καί δέν εἶναι λίγοι-στρατεύονται στόν ἀγώνα, νά πολεμήσουν τά δικτατορικά καθεστώτα, νά ἐξαλείψουν τή μάλιστα τῆς ἐκμετάλλευσης, νά σφουγγίσουν τά δάκρυα, νά ἀναστηλώσουν τήν ἀξιοπρέπεια, νά ἀποκαταστήσουν τήν ἰσοτιμία καί τήν ἰσότητα, νά μεταποιήσουν τίς ὀρδές τῶν ἐξαγριωμένων-ἐγγονῶν τῶν πιθήκων ἢ θεοποιημένων εἰδώλων τῆς ζούγκλας-σέ κοινωνίες καλλιεργημένων καί ἐκπολιτισμένων ἀνθρώπων. Ἄλλά ἡ λαχτάρα τους δέν εὐδοκμεῖ καί ὁ ἀγώνας τους δέ φέρει ἀποτέλεσμα, ὅσο τό βασικό τους «πίστευμα» εἶναι ἡ θεοποίηση τοῦ πλάσματος, ἀντί τοῦ Πλάστη καί ἡ ταύτιση τῆς ανέλεγκτης ασυδοσίας μέ τό πολῦτιμο δῶρο τῆς ἔλλογης ἐλευθερίας, πού χάρισε ὁ Θεός στό Δημιούργημα τῆς ἀγάπης Του, στόν ἄνθρωπο.

Ἄξιοκρατία ἢ ἀναξιοκρατία;

ρωτηματικό, πού προκύπτει μετά από τήν ὁποιαδήποτε ἐμφάνιση στήν ἐκκλησιαστική σκηνή προσώπων ἐπιλεγμένων ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καί σφραγισμένων μέ τήν ἀμεσότητα καί ἰδιαιτερότητα τῆς εὐνοίας του. «Στή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουμε ἀξιοκρατία ἢ ἀναξιοκρατία;». Σοβαρή ἀναζήτηση καί στράτευση τῶν χαρισματικῶν προσωπικοτήτων, πού θά μπορέσουν νά κρατήσουν ψηλά τήν ὑπόληψή τους καί τή διακονία τους ἢ περιμάζεμα τῶν «ληγμένων»;

Τό ἐρωτηματικό αὐτό διατυπώνεται καί ὑπογραμμίζεται κατά τίς παραμονές τῶν Μητροπολιτικῶν ἐκλογῶν, ὅταν διοχετεύονται, ἔμμεσα, στά ὄργανα τῆς πληροφόρησης οἱ ἀρχιεπισκοπικές προτιμήσεις. Καί σκληραίνει ἡ ἐκφορά καί ἀναμετάδοσή του, ὅταν, στήν τελετουργία τῆς χειροτονίας ἢ στή φαντασμαγορία τῆς ἐνθρόνισης, κατατίθενται, ἀπό τό ὕψος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς καθέδρας καί ἀπό τό πρῶτο σκαλί τῆς κλίμακας τῆς προαγωγῆς, πλαστές βεβαιώσεις ἤθους καί ἰκανοτήτων.

Ἄναπάντητο καί ἀθεράπευτο, τό πιεστικό ἐρωτηματικό, ρέει ὀρμητικό στά μονοπάτια τῆς ἐπικαιρότητας. Ἐρεθίζει τήν εὐαισθησία ἢ τήν περιέργεια τοῦ πλήθους. Προκαλεῖ πικρία καί σκό-

τωση. Δίχως νά ἀφήνει ἀκτίνα παρηγορίας, ὅτι μπορεῖ νά ἀναβαθμιστεῖ τό Συνοδικό Σῶμα καί νά ἐντροχιαστεῖ στή σεμνή καί ἐξαγιασμένη Πατερική παράδοση ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος καί ἡ μονόχωνη παρέα του.

Δυό στοιχεῖα ἐπικεντρώνουν τήν ἀπορία καί τήν ἀγωνία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος στό πρόσωπο τοῦ Χριστόδουλου. Τόν ἐγκαλοῦν γιά τήν ἀθέτηση τῶν ὑποσχέσεων του καί γιά τή λοιμική ἐξάπλωση τοῦ συνδρόμου τῆς ἀναξιοκρατίας.

Τό πρῶτο στοιχεῖο, πού κάνει τούς πολλούς νά καθελώνουν τό βλέμμα καί τά ἐρωτηματικά τους στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, εἶναι ἡ βεβαιωμένη ἐμπειρία τῆς δεκαετίας, ὅτι ὅλες τίς ἐπιλογές τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τῶν ἐπιτελικῶν προσώπων τοῦ εὐρύτατου διοικητικοῦ μηχανισμοῦ Της, τίς πραγματοποιεῖ, κατ' ἀποκλειστικότητα καί μετά ἀπό στραγγαλισμό τοῦ Συνοδικοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Χριστόδουλος. Σέ κανένα ἄλλο, οὔτε σέ Συνοδικό Μητροπολίτη, οὔτε σέ διακεκριμένο, ἔμπειρο μέλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας κοινότητας, δέν παραχωρεῖ τό δικαίωμα ἐκφοράς γνώμης καί διατύπωσης ὑπεύθυνης πρότασης. Ὅλοι, ὅσοι συναπαρτίζουν τό ποίμνιο

τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στό σύνολό Της, ὀνοματίζονται-τιμητικά-πρόβατα. Ὁχι, ὅμως, λογικά. Τό μόνο πρόνομο, πού τούς παραχωρεῖται, εἶναι ἡ σιωπή. Ὁ θαρρετός λόγος τους ἦ τό ξέσπασμα τῆς ἀγωνίας τους ἐγγράφονται ὡς «προπέτεια».

Τό δεύτερο στοιχεῖο, πού συσπειρώνει τίς διαμαρτυρίες καί τούς καταλογισμούς στό πρόσωπο τοῦ Χριστόδουλου, εἶναι ἡ πυκνότητα τῶν ἀποτυχημένων ἐπιλογῶν του κατά τό διάστημα τῆς προβολῆς του στόν προεδρικό Συνοδικό θῶκο. Ἡ ἀείρροη ἐκχυση στίς βιτρίνες τῆς ἔντυπης καί τῆς ἠλεκτρονικῆς πληροφόρησης τῶν μαύρων ἢ τῶν λερωμένων ὑπομνημάτων, πού διαδέχονται τή φωτοχυσία τῶν τελετῶν τῆς προαγωγῆς καί τῆς πρώτης ἀνάδειξης τῶν νέων ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐνα λεπτομερειακό ὁδοιπορικό, στή διαδρομή τῆς δεκαετίας, ἰσοδυναμεῖ μέ ἰσόχρονη περιπλάνηση σέ χθόνιες διαπλοκές.

Ἀφήνω τήν «κατά πόδας» διερεύνηση καί ἰστορία τῶν περιστατικῶν στόν ἀμερόληπτο μελετητή τῆς «αὔριον». Καί καλῶ τούς ἀναγνώστες μου νά ἀφιερῶσουν λίγο ἀπό τόν πολύτιμο χρόνο τους, γιά νά παρακολουθήσουν μιά καί μόνη Μητροπολιτική ἐπιλογή, τήν τελευταία, πού ἔγινε πρὶν λίγους μῆνες καί πού ἀνύψωσε στόν ἱστορικό ἐκκλησιαστικό θρόνο τῆς Καλαμάτας τόν κ. Χρυσόστομο Σαββάτο.

Ἡ ἀνάδειξη τοῦ Χρυσόστομου Σαββάτου ὡς Μητροπολίτη Μεσσηνίας ἔχει ἓνα ἀντι-εκκλησιαστικό καί ἀντι-

ἠθικό πρελούντιο. Ἀσφυκτικά σύντομο, σέ χρονικά περιθώρια. Χαώδες, σέ μυστικές διαβουλεύσεις καί σέ σκοτεινή διαπλοκή.

Ἄνοιχο τοῦ Χριστόδουλου ἦταν νά ξεπλύνει τίς ντροπές καί τίς ἐνοχές τοῦ «ἀγαπημένου» του Θεόκλητου Κουμαριανοῦ, μέ μιά νέα, πανηγυρική, ἐκλογή καί ἐνθρόνισή του σέ ἐπίζηλο Μητροπολιτικό θρόνο. Καί ἔκρινε πῶς ἡ εὐκαιρία, πού ζητοῦσε, ἐμφανίστηκε μπροστά του, τή στιγμή, πού χήρεψε ὁ Μητροπολιτικός θρόνος τῶν Καλαμῶν. Τό ὄνειρό του προσπάθησε νά τό ὑλοποιήσει σέ χρόνο «μηδέν». Μέ αἰφνιδιασμούς καί μέ ἀστραπιαῖες, δυναμικές παρεμβάσεις.

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος Θέμελης, ἔκλεισε τά μάτια του κατά τήν τελευταία μέρα τοῦ Φεβρουαρίου (28-2-2007). Λόγοι σεβασμοῦ στό πρόσωπό του καί στή μακρόχρονη ἐκκλησιαστική προσφορά του ἐπέβαλλαν νά μή δρομολογηθεῖ ἡ διαδικασία ἐκλογῆς τοῦ διαδόχου του πρὶν ἀπό τή συμπλήρωση, τουλάχιστο, τῶν σαράντα ἡμερῶν καί τήν τελεσιουργία τοῦ μνημοσύνου του. Δέν εἶναι ἐπιτρεπτό, τή μιά μέρα νά χτυποῦν οἱ καμπάνες πένθιμα ἀναγγέλοντας τήν ἔξοδο τοῦ ποιμενάρχη ἀπό τόν παρόντα βίο καί, τήν ἐπόμενη, νά συνεχίσουν τό λαό σέ πανηγυρική ὑποδοχή τοῦ ἀντικαταστάτη του.

Αὐτή τήν παραδοσιακή εὐαισθησία δέν τή σεβάστηκε ὁ πάτερωνας τοῦ ἐκπεσμένου ἀπό τόν Μητροπολιτικό θρόνο τῆς Καρδίτσας Κουμαριανοῦ. Ἐσπευσε, νά πιάσει τόν ταῦρο ἀπό τά κέρατα. Καί νά ἐγγράψει στό βιογραφικό του, νίκη περίλαμπρη.

Ἐννιά μόνο μέρες μετά τήν ἐκδημία

του μακαριστού Μητροπολίτη Μεσσηνίας, τό μεσημέρι του Σαββάτου 9 Μαρτίου 2007, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἐξαπέλυσε τηλεγραφικές προσκλήσεις σέ ὄλους τούς Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καλώντας τους νά προσέλθουν τήν Πέμπτη 15 Μαρτίου σέ Συνεδρίαση τῆς Ἱεραρχίας, μέ ἀποκλειστικό θέμα ἡμερησίας διάταξης τήν ἐκλογή νέων Μητροπολιτῶν. Καί ἀμέσως μετά, ἔβαλε σέ ἐφαρμογή τό σχέδιο προβολῆς του προσώπου του Κουμαριανοῦ, γιά τή Μητρόπολη Μεσσηνίας καί καταναγκασμοῦ τῶν ἐκλεκτόρων νά προσημειώσουν τήν ψῆφο τους. Ταυτόχρονα, ἔστειλε στήν πόλη τῶν Καλαμῶν παράγοντες του στενοῦ περιβάλλοντός του, πρόσωπα ἐξαρτημένα ἀπό τίς προτιμήσεις του καί τίς ιδιορρυθμίες του καί στιγματισμένα σέ πανελλήνια διάσταση, μέ τήν ἐντολή νά ἀνακοινώσουν στίς ἀρχές του τόπου, στό Νομάρχη καί στούς Δημάρχους τῆς περιοχῆς, τήν ἀπόφασή του καί νά τούς πείσουν, πῶς ἡ ἀνάδειξη του Κουμαριανοῦ σέ Μητροπολίτη Μεσσηνίας θά ἦταν ἡ καλύτερη λύση.

Οἱ ἐξελίξεις ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ πυγμή του Χριστόδουλου εἶχε ἐκπέσει σέ πᾶρκισον. Δέν ἦταν πιά κύριος του παιχιδιοῦ. Ὁ αἰφνιδιασμός, πού ἐπιχείρησε, προκάλεσε ἄμεση καί ἀκαμπτη τήν ἀντίδραση. Τό χρονικό διάστημα ἀπό τό μεσημέρι του Σαββάτου, ἴσαμε τό βράδυ τῆς Κυριακῆς, ἦταν ἀρκετό, γιά νά ἀνατραποῦν τά σκοτεινά σχέδιά του. Ὅλοι οἱ ἐπιφανεῖς ἀρχοντες τῆς Μεσσηνιακῆς περιοχῆς καί σύσσωμος ὁ λαός, ἔστησαν φραγμό στήν προέλαση του Κουμαριανοῦ. Καί ἀπαίτησαν νά ἀναδειχτεῖ στήν περιοχή τους Μητρο-

πολίτης πρόσωπο, πού δέν ἔχει κατηγορηθεῖ καί δέν ἔχει διασυρθεῖ ἀπό τά Μέσα τῆς Ἐνημέρωσης.

Ἄν κάποτε περισυλλεγοῦν τά δραματικά περιστατικά τῶν 36 αὐτῶν ὥρων καί προωθηθοῦν στή δημοσιότητα, θά ἔχουμε μιᾶ πιστή εἰκόνα τῆς ἠθικῆς ἀποσύνθεσης, πού κατατρῶει, τούτη τήν ὥρα, τό διοικητικό ὄργανισμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί, ταυτόχρονα, ἕνα φωτεινὸ δεῖγμα τῆς ἐνεργοποίησης του ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καί τῆς δυναμικῆς παρέμβασῆς του στίς διαδικασίες λήψης ἀποφάσεων.

Ἡ κατάληξη τῶν μυστικῶν, σκληρῶν διαβουλεύσεων ἀνακοινώθηκε τό μεσημέρι τῆς Δευτέρας, 11 Μαρτίου 2007, ἀπό τά ραδιόφωνα καί τίς τηλεοράσεις. Ὁ Χριστόδουλος, πιεσμένος, ἀνέκρουσε πρῦμα. Ἀπέσυρε τό εἶδωλο του Κουμαριανοῦ ἀπό τό βᾶθρο τῆς ὑποψηφιότητας. Καί, ἀμέσως μετά, ἀνύψωσε στή βιτρίνα τῆς προβολῆς τόν ἀρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Σαββάτο.

Ὁ Σαββάτος δέν ἦταν γνωστός στό εὐρὺ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα. Δέν εἶχε ἐκτιμηθεῖ, γιά τή συγκρότησή του καί γιά τό ποιμαντικὸ του ἔργο. Καί τό ὄνομά του δέν εἶχε πέσει στό τραπέζι τῶν ἀρχιερατικῶν ἐπιλογῶν. Ἔτσι ἀναγκάστηκε ὁ Χριστόδουλος νά ἐπιστρατεύσει ὅλη τή διπλωματικὴ του μαεστρία καί ὅλη τή δικτατορικὴ τραχύτητά του, γιά νά τόν προωθήσει. Παρά ταῦτα, οἱ ἀντιδράσεις ἦταν πολλές καί οἱ ἀποδράσεις τῶν ψηφοφόρων ἀντίστοιχες. Ὁ Μητροπολίτης Τριφυλίας, πού ψηφίστηκε τήν ἴδια μέρα, πήρε 61 ψήφους. Καί ὁ «δοτός» του Χριστόδουλου πήρε μόνο 41.

Καλαματιανοὶ σχολιαστὲς, μετά τή

χειροτονία και την εγκαθίδρυση του νέου Μητροπολίτη, δαγκωμένοι από την απογοήτευση, έγραψαν, ότι ο διάδοχος του άκέραιου και άψεγάδιαστου ποιμενάρχη τους, πού κράτησε καθαρό τό ράσο του και τό ωμόφορο του επί μισόν αιώνα, «έξελέγη και έπεβλήθη». Η έπισήμανση εΐναι σαφής και έκφράζει τό θαμπό κλίμα, πού άπλώθηκε στή Μεσσηνιακή γή.

Γεγονός πρόσθετο, πού αύξησε την έπιφύλαξη και τά έρωτηματικά του Μεσσηνιακού λαού, εΐναι και τοϋτο: Τή Δευτέρα 12 Μαρτίου, τρεΐς μόνο μέρες πριν από τή Συνέλευση τής Ίεραρχίας και την έκλογή των νέων Μητροπολιτών, άκούστηκε για πρώτη φορά τό όνομα του τότε άρχιμανδρίτη Σαββάτου, ως υποψήφιου για την Καλαμάτα. Ωστόσο, ίσαμε την Πέμπτη, μέσα στο βραχύτατο αυτό χρονικό διάστημα, οι άρνητικές πληροφορίες και οι άνοιχτές καταγγελίες πρόλαβαν να στοιχειοθετηθούν και να δημοσιευτούν σε Άθηναικές έφημερίδες.

Τό καθήκον του Χριστόδουλου, κείνη την ώρα, ήταν ένα και μοναδικό. Οι Ίεροί Κανόνες τόν υποχρέωναν να άναστείλει την προαγωγή του άρχιμανδρίτη Σαββάτου. Και να κινήσει τό μηχανισμό του Έκκλησιαστικού Δικαστηρίου, προς διερεύνηση των καταγγελιών και στάθμιση των εύθυνών. Άν ό έκλεκτός του Χρυσόστομος Σαββάτος ήταν άθώς, άν τά δημοσιεύματα, πού τόν ένοχοποιούσαν, ήταν προϊόντα συκοφαντικής διαπλοκής, τό Δικαστήριο θά τόν άπάλλασσε από κάθε εύθύνη. Και θά μπορούσε να άνηφορίσει την κλίμακα τής προαγωγής του, χωρίς

κανένα έμπόδιο και χωρίς να ένσπείρει λογισμούς άμφιβολίας στο ποίμνιό του και σ' όλόκληρη την έλληνική κοινωνία. Άν ό Άρχιερέας άνακριτής τόν έκρινε και τόν άποδείκνυε έννοχο, ή θέση του ήταν στο έδώλιο του κατηγορούμενου, μπροστά στους-κατά τους Ίερούς Κανόνες και κατά τό Νόμο-δικαστές και στην περίπτωση καταδικαστικής άπόφασης-ή όριστική διαγραφή του άπό τόν «κατάλογο των προς άρχιερατεία έκλογίμων» και ή καθαίρεση.

Ό Χριστόδουλος βίασε τά πράγματα, ώστε να άποσκορακιστούν οι Ίεροί Κανόνες και οι σχετικές διατάξεις του Νόμου, για να προχωρήσει, θριαμβικά, ό έκλεκτός του σπή δοξασμένη καθέδρα του έπισκοπικού άξιώματος.

Έδω, κρίνω τόν έαυτό μου υπόχρεο, να ιστορήσει και να καταγγείλει μιá πράξη βαρύτατης ένοχής, πού άποτόλμησε ό κ. Χρυσόστομος Σαββάτος, κατά την ίερότερη και συγκλονιστικότερη στιγμή τής ζωής του, κατά την τέλεση, στον Μητροπολιτικό Ναό των Άθηνών, τής χειροτονίας του σε Μητροπολίτη Μεσσηνίας.

Άναγκαστικά, θά προτάξω τή διασαφήση μιās τυπικής διάταξης του Μυστηρίου τής Χειροτονίας.

Κατά την άρχή τής τελετουργίας, ό υποψήφιος καταθέτει ένώπον των Ίεπισκόπων, πού πρόκειται να τόν χειροτονήσουν, των πρεσβυτέρων, των διακόνων και όλου του έκκλησιαστικού πληρώματος, ένυπόγραφη «όμολογία πίστewς».

«...Εΐσέρχονται δύο Διάκονοι διά τής μέσης Πύλης, ποιούντες μετάνοιαν, και έξάγοντες τόν Υποψήφιον, τό Ίερόν

Εὐαγγέλιον ἐν ταῖς χερσὶ κρατοῦντα, αὐτόν μὲν ἰστώσιν ἐπάνω τοῦ Ἄετοῦ, τῶν δὲ Διακόνων τό, Πρόσχωμεν ἔκφωνούντων, ὁ Ὑποψήφιος ἀνοίγων τό ἱερόν Εὐαγγέλιον, λέγει, ἀπό χειρογράφου, μεγάλη τῆ φωνῆ. Ὁ (δεῖνα) ἔλεω Θεοῦ, ἐψηφισμένος τῆς ἀγιωτάτης Μητροπολεως (τῆς δεῖνος) οἰκεία χειρὶ προέταξα».

(Μέ τό χέρι μου ὑπόγραψα τήν «ὁμολογία πίστεως» καί ὑπόσχομαι νά κρατήσω ἀκέραιη καί ἀμόλυνη τήν Πίστη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μου καί νά σεβαστῶ τούς Ἱερούς Κανόνες, πού οἱ Πατέρες θέσπισαν, καθώς καί τίς παραδόσεις, πού-στό σύνολό τους-προσδιορίζουν τή Συνοδική διοίκηση καί τό δικό μου ἐπισκοπικό χρέος).

Στή συνέχεια, ἀφοῦ ἀπαγγεῖλει τό «Σύμβολο τῆς Πίστεως» καί δηλώσει ὅτι στέργει καί ἀποδέχεται τίς Ἑπτὰ Οἰκουμενικές Συνόδους *«καί τῶν Τοπικῶν, ἅς ἐκεῖναι ἀποδεξάμεναι ἐκύρωσαν, ἐπί φυλακῆ τῶν Ὁρθοδόξων δογμάτων ἀθροισθεῖσαι»*, προσθέτει, ὅτι *«καί τούς Ἱερούς Κανόνας, οὓς οἱ Μακάριοι ἐκεῖνοι, πρὸς τήν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διακόσμησιν καί τῶν ἡθῶν εὐταξίαν κατά τὰς Ἀποστολικὰς παραδόσεις καί τήν διάνοιαν τῆς Εὐαγγελικῆς θείας διδασκαλίας συντάξαντες, παρέδωκαν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐνστερνίζομαι, καί κατ' αὐτούς ἰθύνειν ἐπιμελήσομαι τήν Θεῖω βουλήματι κληρωθεῖσάν μοι διακονίαν καί κατ' αὐτούς διατελέσω διδάσκων πάντα τόν τῆ πνευματικῆ μοι ποιμαντορία πεπιστευμένον Ἱερόν Κλήρον καί τόν περιούσιον Λαόν τοῦ Κυρίου».*

Μετά δέ ἀπό αὐτόν τόν ἐντοπισμό τοῦ χρέους του, ἀναφέρεται, μέ σαφή

ὑπόσχεση, στήν ὑποχρέωση νά θεωρεῖ, ὡς ἀνώτατη ἐκκλησιαστική ἀρχή, τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί σ' αὐτή, κατ' ἀποκλειστικό λόγο καί τρόπο νά ἀναφέρεται:

«Πείσομαι δ' ἔσαι (θά στέργω καί θά ὑπακούω γιά πάντα) προθύμως ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς καί τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὡς Ἀνωτάτῃ Ἀρχῇ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σεβόμενος καί τηρῶν τὰς δοθεῖσας Αὐτῇ προνομίας, πρὸς καταρτισμόν τε καί στηριγμόν τῆς παρ' ἡμῖν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἐπιμελήσομαι ὅση μοι δύναμις περίεστι ὀρθοτομεῖν τόν λόγον τῆς ἀληθείας εἰς δόξαν τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ, καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς Μιᾶς Ὑπερουσίου καί ἀδιαίρετου Τριάδος, τοῦ ἑνός καί Μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, καί πρὸς σωτηρίαν τῶν πιστῶν».

Αὐτή ἦταν ἡ ὑπόσχεση-ἐπίσημη ὁμολογία-πού ὁ κ. Χρυσόστομος κατέθεσε τή στιγμή, πού κλήθηκε νά λάβει τό ὑψηλότατο χάρισμα τῆς Ἀρχιερωσύνης. Θά ἐκπλαγεῖτε, ὅμως καί θά νοιώσετε νά σᾶς κυκλώνουν λογισμοί κατάθλιψης, ὅταν πληροφορηθεῖτε, ὅτι τήν ὁμολογία του αὐτή τήν ἀναίρεσε καί τήν ποδοπάτησε, μετά ἀπό λίγα μόνο λεπτά. Πρὶν ἀκόμα οἱ Ἐπίσκοποι ἐπιθέσουν τό χέρι τους πάνω ἀπό τό κεφάλι του καί πρὶν καλέσουν τή Θεῖα Χάρη νά τόν χαριτώσει καί νά τόν ἀναδείξει Μητροπολίτη Μεσσηνίας. Κατά τήν καθιερωμένη ἀνάγνωση τῆς χειροτονητήριας προσφώνησής του, ἀγνόησε τήν Ἱερά Σύνοδο ὡς ἀνώτατη Ἐκκλησιαστική Ἀρχή καί διακήρυξε πῶς κεντρικός συντελεστής τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητάς δέν εἶναι τό ἅγιοπνευματικό consensus τῶν μελῶν τῆς Συνόδου, ἀλλά ὁ πρῶτος (διάβαζε ὁ

Χριστόδουλος), πού όφείλουν οι πάντες νά σκύβουν μπροστά του τόν αύχένα καί νά ύποτάσσονται δουλικά στό θέλημά του καί στό πρόσταγά του.

Ό δημοσιογράφος Νίκος Παπαδημητρίου, σέ ίστοσελίδα του, μέ ένδειξη <http://newsportal.rnn.gr/> δίνοντας ένα πρώτο ρεπορτάζ από τήν τελετή τής χειροτονίας του, γράφει:

«Από τήν όμιλία του νέου Μητροπολίτη Μεσσηνίας ξεχώρισε ή διαβεβαίωσή του, "νά διατηρήσω τήν ενότητα τής Έκκλησίας τής Ελλάδος". Άναγκαίος όρος γιά τή διατήρηση τής ενότητας, πρόσθεσε, είναι ή διαφύλαξη τής θέσης του Πρώτου. Διαφορετικά, "κινδυνεύουμε νά οδηγηθούμε στην πλεισταρχία καί τήν πολυαρχία, ή όποία μέ βεβαιότητα μεταπίπτει στην άναρχία καί τήν εκκλησιαστική διάσπαση" έπεσήμανε ό κ. Χρυσόστομος».

Γιά νά μήν πέσει κανείς στον πειρασμό νά έγκαλέσει τό δημοσιογράφο Παπαδημητρίου, ότι άλλοίωσε τήν άστοχη διακήρυξη του όμιλητή, μεταφέρω καί τήν όμοια έπισήμανση του δημοσιογράφου τής άρχιεπισκοπικής αύλης, του Γ. Παπαθανασόπουλου, πού έπαληθεύει καί προσυπογράφει τήν έπιπορκία του κ. Σαββάτου ή-έπί τό επεικέστερο-τή χοντρή γκάφα του:

«Ό χειροτονηθείς μητροπολίτης Μεσσηνίας στην όμιλία του έδωσε τρεις διαβεβαιώσεις: Πρώτον ότι στό μέτρο τής ευθύνης του θά διατηρήσει τήν εκκλησιαστική ενότητα, όπως ύποδεικνύεται από τήν κανονική καί λειτουργική Παράδοση τής Όρθοδοξίας, μέ κέντρο τήν Θεία Εύχαριστία καί μέ αναφορά στό πρόσωπο του πρώτου, "ως του προεξάρχοντος των οικείων συλλειτουργ-

γων καί ως έπισκόπου τής πρωτεύουσας πόλεως των Άθηνων"».

Νάταν ή βέβηλη πράξη του παράγω τής θεολογικής άβιταμίνωσής του; Ό ίδιος προβάλλεται ως καθηγητής τής Θεολογικής Σχολής. Ός δάσκαλος τής Πατερικής σοφίας καί του πατερικού ήθους. Καί δέ θά δεχόταν ποτέ τήν έπίκριση, ότι ό γραμματικός καί θεολογικός του όπλισμός είναι ισχνός καί άπαράδεκτος. Όστόσο, τά κείμενα, πού προέκυψαν από τή γραφίδα του καί ό λόγος, πού βγήκε από τά χείλη του, κατά τήν ώρα τής άνάδειξής του σέ Μητροπολίτη, δίνουν τό δικαίωμα νά άμφισβητηθεί ή θεολογική του κατάρτιση, άκόμα δέ καί ή ικανότητά του νά χειριστεί μέ άκρίβεια τή γραμματική καί τό συντακτικό.

"Αν κάνουμε, προς στιγμή, τήν ύποχώρηση νά τόν καλωσορίσουμε στό νέο του διακόνημα, ως πλήρως καταρτισμένο θεολογικά καί ως έπιδέξιο χειριστή του συγγραφικού χαρίσματος, δέ μένει άλλη έξήγηση τής πράξης τής έπιπορκίας του, παρά μόνο ή άγωνία του νά άρέσει στον εύεργέτη του Χριστόδουλο καί ή πρόθεσή του νά άνεβάσει τό δείκτη τής κολακευτικής φιλοφρόνησης σέ στάθμη, πού νά άνταποκρίνεται σίς άρρωστημένες, έγωκεντρικές άπαιτήσεις του.

Τή στιγμή, πού ό χειροτονούμενος Χρυσόστομος κατολίσθησε σέ έπιπορκία, χρέος του Άρχιεπισκόπου Χριστόδουλου ήταν νά τόν φρενάρι καί νά τόν σωφρονίσει. Έπρεπε νά του ύπενθυμίσει τήν όμολογία, πού κατέθεσε πριν από λίγα λεπτά. Καί νά τόν διορθώσει: «Παδί μου, άνώτατη Άρχή στην Έκκλησία μας δέν είναι ό Άρχιεπίσκοπος, αλλά ή Ίερά Σύνοδος. Σ' αυτή

νά αναφέρεσαι. Καί ἐκεῖ νά καταθέτεις τήν «έν προσευχῇ» καί τήν «έν ἐλευθερίᾳ πνεύματος» ἀποψή σου.

Ἄλλά, ἡ κολακεία θολώνει τό νοῦ καί παγιδεύει τή γλώσσα.

Ὁ νέος Μητροπολίτης Καλαμών, μπροστά στό Πανάγιο Θυσιαστήριο, ἔπεσε καί σέ ἄλλη γκάφα, καθαρά ἐρμηνευτική.

Στή δεύτερη τελετή, στήν τελετή τῆς ἐνθρόνισής του, ἐκφωνώντας τόν ἐνθρονιστήριο λόγο του, πού τόν ἐξεφώνησε ἐνώπιον τοῦ Χριστόδουλου, μετά τήν ἀνανέωση τῆς ὑπόσχεσης ὑποταγῆς, πρόσθεσε καί μιᾶ καινούργια, ἀστοχη, φιλοφρόνηση:

«Μακαριώτατε, νομίζω ὅτι θά ἀποτελεῖ κοινοτυπία νά ἐπαναλάβω ὅσα εἶπα στόν χειροτονητήριο λόγο μου γιά πιστότητα, συνεργασία, ἀρωγή καί συμπαράσταση πρός τό πρόσωπό Σας καί τά ἔργα Σας, θέλω μόνο νά γνωρίζετε ὅτι "Σύ ἔση ἐπί τῷ οἴκῳ μου καί ἐπί τῷ στόματί σου ὑπακούσεται πᾶς ὁ λαός μου"».

Θά διερωτηθεῖτε, ἀπό ποιά συνάφεια ἀποκόπηκε αὐτό τό ρητό, γιά νά φωτίσει τό προφίλ τοῦ Χριστόδουλου; Καί ποιο εἶναι τό νόημά του;

Μέ τήν πρώτη ἀνάγνωση, σχηματίζεται ἡ ἐντύπωση, ὅτι ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος ἐκχωρεῖ στόν Ἀρχιεπίσκοπο δικαίωμα παρουσίας καί δράσης στόν ἀρχιερατικό του οἶκο καί ὑπόσχεται, ὅτι θά ἀναγκάσει τό λαό του νά τόν κυττάει, δουλικά, στό στόμα. Κάνει, δηλαδή, μιᾶ κίνηση ἐπίσημης κατακύρωσης τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ πρωτείου.

Ἄν πρόθεσὶς του ἦταν ἡ ὑπόμνηση

καί ἀνάδειξη τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ πρωτείου, ἡ ἐκκλησιολογική του ἀναιμία προκύπτει ἀκόμα πιό ἐπικίνδυνη.

Ἄν τό κίνητρό του ἦταν χαμηλότερο, ἂν ἐπιστράτευσε ἕνα Ἀγιογραφικό ρητό, μόνο καί μόνο γιά νά ἐμπλουτίσει τό στεφάνι τῆς κολακείας, προδίδεται χαμερπής.

Ὡστόσο, ἀνεξάρτητα ἀπό τό ἕνα ἢ τό ἄλλο ἐνδεχόμενο, ἅμα ὁ ἀναγνώστης ἀποφασίζει νά προσφύγει στή συνολική «σημαντική» τοῦ κειμένου, στό τί λέχτηκε, ἀπό ποιόν λέχτηκε καί γιατί λέχτηκε, θά περάσει ἀπό ἕνα πρόσθετο αἰφνιδιασμό καί θά νοιώσει νά κλονίζεται μέσα του ἡ ἐμπιστοσύνη καί στήν ἐρμηνευτική ικανότητα τοῦ νέου Μητροπολίτη, πού ἄφησε νά προτρέξει στό χῶρο τῆς ποιμαντικῆς του εὐθύνης ἡ λάμψη τῶν ἀκαδημαϊκῶν του τίτλων, ἀλλά τούς ἀμαύρωσε μέ τίς γκάφες του.

Αὐτό τό χωρίο ἔχει ἀποσπαστεῖ ἀπό τό τεσσαρακοστό πρῶτο κεφάλαιο τοῦ Βιβλίου τῆς «Γενέσεως». Εἶναι λόγος τοῦ Φαραώ τῆς Αἰγύπτου στόν Ἰωσήφ. Ὅταν ὁ Ἰωσήφ ἀποκάλυψε, προφητικά, στό Φαραώ τό λιμό, πού θά ἐνεσκυπτε στήν πλοῦσια αὐτή χώρα καί τόν συμβούλεψε, νά λάβει πρόνοια, γιά νά μὴ λιμοκτονήσει ὁ λαός, ἐκεῖνος, ἐνθουσιασμένος καί ἐκστασιασμένος, διόρισε τόν Ἰωσήφ ἀρχοντα τῆς γῆς Αἰγύπτου.

«Εἶπε Φαραώ τῷ Ἰωσήφ Ἐπειδὴ ἔδειξεν ὁ Θεός σοι πάντα ταῦτα, οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος φρονιμώτερος καί συνετώτερός σου· σύ ἔση ἐπί τῷ οἴκῳ μου, καί ἐπί τῷ στόματί σου ὑπακούσεται πᾶς ὁ λαός μου» (Γενέσ. μα' 39-40).

Εἶναι σαφές, ὅτι ὁ Φαραώ, ἐκφέρον-

τας αυτή την απόφασή του, δέν παραιτείται της υπέρτατης έξουσίας του καί δέν έκχωρεί τή λαμπρότητα του θρόνου του καί τά δικαιώματά του στον Ίωσηφ. Ώς απόλυτος μονάρχης, διορίζει τον Ίωσηφ έκτελεστή του προγράμματος απόθήκευσης των καρπών, κατά την περίοδο της εύφορίας καί τροφοδοσίας του λαού, κατά την έπταετία του λιμοῦ.

Έπιστρατεύοντας ο Χρυσόστομος αυτό τό περιστατικό, γιά νά κολακέψει τον Χριστόδουλο καί νά ανανεώσει τον ὄρκο δουλικής ύποταγής στά κελεύσματά του, έπισημοποιεί τό άκριβώς αντίθετο. Πρίν άκόμα πιάσει στό χέρι την πατερίτσα της μητροπολιτικής έξουσίας, ως άλλος Φαραώ, διορίζει τον Χριστόδουλο έξαρτημένο συνεργό του, έπιμελητή των άποθεματικών θησαυρισμάτων της Μητροπόλης του καί φροντιστή του έπισιτισμοῦ του λαοῦ.

Ή έπιπόλαιη έπιστράτευση Βιβλικών χωρίων κατά τή μεθόδευση καί την επέκταση του έπικοινωνιακοῦ τζόγου, έκτός από την ύποβάθμιση της άξιοπρέπειας, άποκαλύπτει καί την εὔτελεια του έπιστημονικοῦ όπλισμοῦ.

Γιά νά σχηματίσετε εὔρύτερη άποψη της πνευματικής καί της θεωρητικής συγκρότησης του νέου βλαστοῦ του Χριστοδουλικοῦ δέντρου, θά έκδιπλώσω μπροστά σας μερικά στοιχεῖα, όράματα καί ποιμαντικούς προγραμματισμούς, που κατάθεσε ο νέος Μητροπολίτης Καλαμών σέ μία τοπική έφημερίδα, στην «Έπικαιρότητα», λίγες μόλις μέρες μετά την ένθρόνισή του, τό Μέγα Σάββατο του 2007. Ή έφη-

μερίδα, μέ χαρακτήρες πηχιαίους, την τιτλοφορεί «Έκπλήξεις Χρυσόστομου». Καί μέ τον υπότιτλο πληροφορεί τους άναγνώστες της, ότι πρόκειται γιά «Συνέντευξη έφ' ὄλης της ὕλης του Μητροπολίτη Μεσσηνιας». Πιστεύω, πώς ένας έκκλησιαστικός μελετητής αυτής της συνέντευξης, πού διαθέτει στοιχειώδη θεολογική παιδεία καί γυμνασμένο δημοσιογραφικό αίσθητήριο, θά άποδεχτεί την έπισήμανση της Καλαματιανής έφημερίδας, μέ κάποιες, πρόσθετες, έπισημάνσεις ή συμπληρώσεις. Ή συνέντευξη υπήρξε, πραγματικά, έκπληξη. Άλλά, πέρα γιά πέρα, άρνητική. Καί άπλώθηκε «έφ' ὄλης της ὕλης», «έκτός, όμως, από την ὕλη, πού προσδιορίζει την προβληματική της Έκκλησίας».

Θά σας φανεῖ παράδοξο καί άπίστευτο. Πώς εῖναι δυνατό ένας Μητροπολίτης, πού έντελώς πρόσφατα πήρε τό Χάρισμα, νά έγκαινίζει τή βίβλο της προσφορᾶς του μέ ὕλικό, πού άντλείται, έξ όλοκλήρου, από την κοσμική καθημερινότητα καί νά συναρμολογεῖ συνέντευξη, πού δέν άναδίδει τό άρωμα της Πατερικής αγιότητας, οὔτε έγίζει τά άμιγώς έκκλησιαστικά προβλήματα της έποχής;

Τό έρώτημα εῖναι σοβαρό καί αὔθόρμητο. Άλλά, δυστυχώς, δέν εῖναι άκαιρο. Ή συνέντευξη του κ. Χρυσόστομου εῖναι «θύραθεν». Θά μπορούσε νά την ύπογράψει, ως δική του καί ως έκφραστική των όραμάτων του καί των προγραμματισμών του, ο όποιοσδήποτε φορέας περιορισμένης ή εὔρύτερης κοσμικής έξουσίας. Ο Πρόεδρος ενός έπιστημονικοῦ Συλλόγου. Ο Διευθύνων Σύμβουλος μιᾶς μεγάλης Έταιρείας. Ο ψηφισμένος εκπρόσωπος

ένος Συνδικαλιστικού Όργανου. Ο Πρόεδρος των φορτοεκφορτωτών του λιμένα της Καλαμάτας. Καί όποιος άλλος κάτοχος τίτλων διάκρισης, πού θά ήθελε νά περάσει ή φωτογραφία του στην πρώτη σελίδα μιᾶς τοπικῆς ἔφημερίδας καί νά διαφημιστοῦν οἱ ιδέες του μέ τήν ἐπισημάνση «Ἐκπλήξεις».

Θά μέ ρωτήσετε, γιατί ἐμφανίζομαι τόσο κάθετος στή διατύπωση τῆς ἐκτίμησής μου. Γιατί βιάζομαι νά χαρακτηρίσω τήν παρθενική ἐμφάνιση τοῦ Χρυσόστομου στό ταμπλώ τῆς δημοσιογραφίας, ὡς γενικόλογη καί ὡς ἱκανή νά ἐρμηνεύσει τόσο ἑτερόκλητους προσανατολισμούς. Ἡ ἀπάντησή μου εἶναι ἀπλούστατη. Ἐκφράζομαι μέ αὐτή τήν ἀπολυτότητα, γιατί δέ βρήκα, στην ἀπαρίθμησή τους, τίποτα τό ἐκκλησιαστικό. Γιατί τό κείμενο τῆς συνέντευξης δέν μοῦ προκάλεσε τό δέος ἤ, ἔστω, τήν ἐπιφανειακή ἐντύπωση, πώς ἐμπεριέχει τίς ἀγωνίες καί τά ποιμαντικά ἀνοίγματα ἐνός νέου, χαρισματικοῦ ἱεράρχη.

Τό ὄραμα, πού διατρέχει σ' ὅλες τίς σελίδες τῆς συνέντευξης τοῦ Μητροπολίτη Μεσσηνίας, εἶναι ἡ εὐθυγράμμιση μέ τίς προοπτικές καί τίς ντιρεκτίβες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης καί ἡ ἐπιθυμία προώθησης ἀγαστῆς συνεργασίας μέ τούς ἐκπροσώπους τῶν ποικίλων θεσμικῶν σχημάτων, πού εἶναι ἀνοιχτοί στή διαλεκτική τῆς Εὐρώπης καί μάχονται, γιά νά ἐξευρωπαϊίσουν τή σύγχρονη ἑλληνική πραγματικότητα.

Μεταφέρω, ἐπιλεκτικά, μερικά ἀποσπάσματα:

«Πιστεύω ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει νά παίξει ἕνα πολύ σημαντικό ρόλο μέσα στην σύγχρονη κοινωνία. Βρισκόμαστε ἤδη σέ μιά κοινωνία τοῦ 21ου αἰῶνος καί ἡ

κοινωνία αὐτή ἔχει καί ἀπαιτήσεις...

...Ἡ Ἐκκλησία γιατί πρέπει νά μείνει ἔξω ἀπό αὐτό τόν χώρο; Δηλαδή, ἐδῶ στην Μεσσηνία ἡ Ἐκκλησία καί οἱ διάφοροι κοινωνικοί φορεῖς εἴτε αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι προέρχονται ἀπό τήν Τοπική Αυτόδιοίκηση, εἴτε ἀπό ἰδιωτικούς φορεῖς δέν ὑπηρετοῦμε τόν ἴδιο λαό; Γιατί πρέπει νά δρᾷ ὁ καθένας φορέας ἀτονομημένα καί μάλιστα πολλές φορές νά φαίνεται σέ ἕνα ἐπίπεδο ἀνταγωνισμοῦ. Δέν μπορούμε νά βοηθήσουμε ἕτσι κανέναν.

Πιστεύω, λοιπόν, ὅτι μέ τά νέα δεδομένα τῆς ἀνάπτυξης καί τῆς διεύρυνσης τῶν σχέσεων μέ βάση τήν ἐπικουρικότητα, πού ἡ ἴδια ἡ κοινότητα λέει ὅτι πρέπει νά ἀποκτήσουν οἱ διάφοροι φορεῖς, ἔχει νά κάνει ἀκριβῶς κάτω ἀπό αὐτή τήν συνεργασία. Καί ἐγώ μέ τόν ἐνθρονιστήριο λόγο μου προσκάλεσα ὅλους τούς τοπικούς φορεῖς οἱ ὁποῖοι θέλουν νά συνεργαστοῦν μέ τήν Ἐκκλησία νά ἀναπτύξουν μιά τέτοια μορφῆς συνεργασία...».

Τό κυρίαρχο μοτίβο, στά ἀποσπάσματα, πού μετάφερα, ἀλλά καί σ' ὀλόκληρο τό κείμενο τῆς συνέντευξης, εἶναι ἡ συνένωση τῶν φορέων καί ἡ, ἀπό κοινού, προσφυγή στά φῶτα τῶν προχόντων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης.

Ἐπάρχουν καί κάποιες ἐρωτήσεις τοῦ δημοσιογράφου, πού ἐπικεντρώνονται στίς καθαρὰ ποιμαντικές προοπτικές τοῦ νέου Μητροπολίτη. Ἄλλά οἱ ἀπαντήσεις, ἰσχνές καί ψυχρές, ἀποκαλύπτουν τήν ἀπαράδεκτη πενία ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος καί τό ἀνέτοιμο τοῦ ἀνώτατου λειτουργοῦ νά εὐαγγελιστεῖ στό λαό τή σάρκωση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τό Σταυρό καί τήν Ἀνάσταση.

Ένδεικτικά, μεταφέρω έδω κάποιες γριφώδεις και άνεδαφικές απαντήσεις του.

Στό έρώτημα «πώς σκέφτεται τήν προώθηση τής συνεργασίας του μέ τούς άλλους παράγοντες», απαντάει:

«Τί μπορεί νά προσφέρει ή Έκκλησία; Πρώτο έρώτημα. Τί μπορεί νά προσφέρει ένας άλλος φορέας σέ αυτό τό έργο τής Έκκλησίας; Όχι μέ τήν έννοια ότι ή Έκκλησία είναι ό κύριος φορέας και έρχεται ένας άλλος έπικουρικά νά βοηθήσει. Άλλά, ό ένας νά συμπληρώσει τόν άλλον. Έμεϊς λόγου χάρι μπορούμε νά δώσουμε ένα κτήριο, στό όποιο θά στεγαστεί μιά μονάδα άπεξάρτησης. Τήν άπεξάρτηση σέ ένα έπίπεδο έπιστημονικό δέν μπορεί νά τήν κάνει ή Έκκλησία...».

Ποιά συμπεράσματα βγάζετε, μετά τή μελέτη αυτής τής προοπτικής;

Στό έρώτημα: «Η Έκκλησία πώς θά εύαισθητοποιήσει τήν Κοινωνία;» απαντάει:

«Μά, όταν έγώ προτείνω και προκαλώ, ένας δέν θά έρθει νά αναπτύξουμε μιά συνεργασία; Θά σ'ας πω κάτι πολύ άπλό. Έχουμε τήν Έκκλησιαστική σχολή. Πρέπει οι ιερείς, πού θά βγούν και θά είναι οι ιερείς του 21ου αιώνα, νά έχουν κάποιες προϋποθέσεις. Δηλαδή, δέν μπορεί νά τελειώνει ένας, ένα Έκκλησιαστικό Λύκειο, για νά γίνει κληρικός και νά μήν ξέρει νά χειρίζεται ήλεκτρονικό ύπολογιστή. Δέν μπορεί ένας κληρικός νά έχει τελειώσει τό Λύκειο και νά μήν ξέρει μιά ξένη γλώσσα. Θά μου πείτε, τί χρειάζεται ή ξένη γλώσσα στήν Μεσοσηνία; Μά αν είναι δυνατόν! Σέ μιά πόλη μέ τέτοιο τουρισμό δέν θά πρέπει νά μπορούμε νά συνεννοηθούμε μέ ένα άλλο άνθρωπο; Μιλᾶ-

μ ε

για τόν παπά του 21ου αιώνα...».

Σ'ας ικανοποιεί αυτή ή έκπαίδευση και ή προετοιμασία των νέων λειτουργών του Θυσιαστηρίου;

Στό έρώτημα: «μέ ποιούς τρόπους ή μέ ποιόν τρόπο ή Έκκλησία θά προσελκύσει τά νέα παιδιά;» απαντάει:

«...Τό πώς θά πλησιάσεις ένα νέο νά συζητήσεις, νομίζω, όταν σέ δεϊ, νά είσαι άπλός άνθρωπος και νά μπορείς νά πίνεις καφέ μαζί του, δέν χρειάζεται νά βρεϊς άλλο τρόπο, νά έπικοινωνήσεις μαζί του».

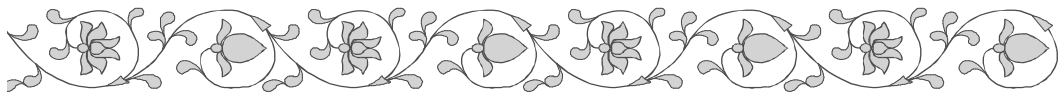
Εϊδατε έφευρετικότητα; Μέ ένα καφέ και μέ μιά κουβέντα, οι νέοι μας θά πλημμυρίσουν τούς Ναούς μας.

Άν όλα αυτά δέν είναι άστεϊα, είναι άσχετα μέ τήν άποστολή τής Έκκλησίας και τρομακτικά έπικίνδυνα.

Δέ θά προχωρήσω στήν εμφάνιση και άλλων άποσπασμάτων τής «ιστορικής»(!!!) και-θά μου έπιτραπεί νά τό προσθέσω-άσυνάρτητης συνέντευξης του κ. Χρυσόστομου.

Πρός άποφυγή, όμως, κάθε παρεξήγησης, αναγκάζομαι νά έπισυνάψω μιά παράκληση. Ζητώ από τούς άγνωστες μου, πού διάβασαν όσα μετέφερα έδω, νά μη χρεώσουν στή δική μου πένα τό βάνουσο στραγγαλισμό των κανόνων τής γραμματικής και του συντακτικού. Κατά τή μεταφορά τους, ή δική μου πρόθεση και έπιμέλεια ήταν νά κάνω πιστή άντιγραφή. Καί, πιστεύω, πώς άνταποκρίθηκα. Άπό κεί και πέρα, τήν εύθύνη, για τά λάθη ή για τίς άσυνταξίες τής συνέντευξης, θά τήν καταλογίσετε στον Μητροπολίτη και Καθηγητή τής Θεολογικής Σχο-

ΤΑ ΕΠΙΤΙΜΙΑ ΑΚΟΙΝΩΝΗΣΙΑΣ

ΚΑΙ Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΚΑΤΑΛΗΞΗ ΤΟΥΣ

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Θά επανέλθουμε σέ ἕνα γνωστό θέμα, γιά τὸ ὁποῖο τόσα πολλὰ καὶ ἀπὸ πολλοὺς εἰπώθηκαν καὶ γράφτηκαν κατὰ τὸ παρελθόν καὶ τὸ ὁποῖο, οἱ ἐξελιξίσεις τῶν γεγονότων, τὸ καθιστοῦν ἀνά πᾶσα στιγμή καὶ πάντοτε ἐπίκαιρο.

Εἶναι τὸ περιβόητο θέμα τῶν γνωστών στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο «Ἐπιτιμίων Ἀκοινωνσίας», τὰ ὁποῖα ἡ δι-οικουσα Ἐκκλησία ἐπέβαλε, μεσοῦσης τῆς περιόδου τοῦ 15αυγούστου, τὸ 1993 στοὺς τρεῖς ἀσυμβίβαστους ἀγωνιστὲς τῆς Ἐκκλησίας μας, τοὺς Μητροπολίτες Λαρίσης Θεολόγο, Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνο καὶ Ἀττι-

κῆς Νικόδημο.

Σταχυολογοῦμε, ὅπως ἐνδεικτικὰ καὶ ἐπιγραμματικά, μερικά ἀπὸ ἐκεῖνα, πού εἰπώθηκαν ἀπὸ Ἱεράρχες καὶ ἄλλους ἐκκλησιαστικούς παράγοντες γιά τὰ ἀνύπαρκτα, ἀνυπόστατα, ἀντικανονικά καί, μὲ μία λέξη, ἄθλια ἐπιτιμία. Ὁ Μητροπολίτης Λαγκαδά δήλωσε σέ ἐπίσημη συνοδική συνεδρία, ὅτι ἐπιβλήθηκαν «διὰ βοῆς καὶ ἐλαφρῶ τῇ καρδίᾳ». Ὁ Μητροπολίτης Μετεώρων στὸ ἴδιο ἐπίσημο ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο, τόνισε ὅτι τὰ ἐπιτιμία ἐπιβλήθηκαν γιά μόνο τὸ λόγο νὰ ἀνακοπεῖ ἡ πορεία γιά τὴν ἀποκατάσταση τῶν ἐμπερίστατων Μητροπολιτῶν ἀπὸ τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας. Ὁ πνευ-

λῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομο Σαββάτο.

Καί γιά νά σᾶς ἐρεθίσω περισσότερο καί νά σᾶς ὑποκινήσω νά προσέξετε τὴ φιλολογικὴ δομὴ τοῦ κειμένου τῆς πρωτότυπης συνέντευξης τοῦ κ. Χρυσόστομου, ἀντιγράφω (ὡς ἐπίλογο τῆς κριτικῆς μου) ἀκόμα ἕνα μαργαριτάρι του:

«Ὅταν ἐννοῶ κοινωνία, ἐννοῶ εἴτε τὸν ἄνθρωπο ὡς μονάδα, εἴτε τὸν ἄνθρωπο ὡς σύνολο».

Ἄν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μου κατορθώσει νά ἐπιλύσει τὸ γρίφο καί νά κατανοήσει πῶς ὁ Μητροπο-

λίτης Χρυσόστομος, ὅταν μιλάει γιά κοινωνία ἐννοεῖ «τόν ἄνθρωπο ὡς μονάδα» καί, παράλληλα, τόν «ἄνθρωπο ὡς σύνολο», θά τόν παρακαλέσω νά στείλει τὴ λύση στίς ἐφημερίδες τῶν Καλαμῶν, γιά νά πῆ δημοσιεύσουν, πρὸς διαφώτιση τοῦ ἀπορημένου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καί στό Χριστόδουλο, γιά νά τοῦ ἀπονεύσει τὸ ἀνώτατο παράσημο τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ Χριστόδουλος θριάμβευσε. Ἀνάδειξε τὴν ἀξιοκρατία. Δέν ἔχει σημασία, ἂν οἱ Καλαματιανοὶ διαφωνοῦν καί ὑποψιάζονται, ὅτι τοὺς κληρώθηκε ἡ ἀναξιοκρατία.

ματικός πατέρας του τωρινού Ἀρχιεπισκόπου, Μητροπολίτης Πειραιῶς Καλλίνικος, σὲ ἐπιστολή του στὸν τότε πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, τὰ χαρακτηριστήρισε ἀνυπόστατα καὶ ἀντικανονικά, μὴ προβλεπόμενα γιὰ Μητροπολίτη. Ὁ διαπρεπὴς ἀκαδημαϊκὸς δάσκαλος καὶ καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἀείμνηστος Κ. Μουρατίδης, τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐπιβολῆς τους, τὰ ἀπέρριψε ὡς ἀνυπόστατα καὶ ἀντικανονικά μὴ παράγοντα κανένα ἐκκλησιαστικὸ ἀποτέλεσμα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος, ὄχι μόνο τὰ καταψήφισε, ἀλλὰ μὲ πρόσθετη μεταγενέστερη δήλωσή του ἀπέδωσε τὴν πρωτοβουλία αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν σὲ πρόσωπα «κινούμενα ὑπόπτως στὸ ἐκκλησιαστικὸ παρασκήνιο»!

Παρά ταῦτα τὰ ἐπαίσχυντα αὐτὰ ἐπιτίμια ἐξακολούθησαν ὑφιστάμενα καὶ μετὰ τὴν ἀλλαγὴ ἡγεσίας στὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση. Καὶ ἐκεῖ πού ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέδιδε τότε αὐτὲς τὶς ἐνέργειες σὲ προϊόντα ὑόπτων προσώπων, ὄχι μόνο τὰ διατήρησε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπικύρωσε μὲ τὶς γνωστὲς μεθοδεύσεις του.

Ποιά ὅμως ἦταν ἡ ἐξέλιξη αὐτῶν τῶν θλιβερῶν ἐνεργειῶν τῆς διοίκησης Ἐκκλησίας καὶ ποιά ἦταν ἡ ἀντιμετώπισή τους ἀπὸ τὸ ποίμνιο; Ὁ εὐσεβὴς λαὸς μας, ὄχι μόνο ἀντιπαρῆλθε μὲ περιφρόνηση καὶ ἀδιαφορία τὸ θέμα τῆς «ἀκοινωνησίας» τῶν τριῶν ἀγωνιστῶν Ἱεραρχῶν, ἀλλὰ αὐτὴ καθεαυτὴ ἢ τόσο ἄδικη καὶ σκληρὴ μεταχείρισή τους ἐνίσχυσε ἔτι περαιτέρω τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμηση τοῦ πληρώματος στὰ πρόσωπα «τῶν ἐπι-

τιμηθέντων». Πλήθος εὐσεβῶν Χριστιανῶν ἔσπευδε κοντὰ τους νὰ πάρει τὴν εὐλογία τους καὶ νὰ ἀκούσει τὸ μεστὸ πνευματικὸ τους λόγο. Καὶ τοὺς ἀκολουθοῦσε, ὄχι μόνο στὰ πνευματικά τους καταφύγια, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε ἄλλη παρουσία ἢ δραστηριότητά τους. Καὶ κοντὰ στὸν πιστὸ λαὸ καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ ἄλλοι κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ποτὲ «δὲν πῆραν στὰ σοβαρά» τὴν «ἀκοινωνησία» τῶν τριῶν ἐντιμῶν Ἀρχιερέων. Ἡ μόνη πού ἔμεινε «ἀκοινωνητὴ» ἦταν ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία καὶ τὸ περιβάλλον της.

Ἡ πλήρης διάσταση καὶ ἀποστροφή τοῦ ποιμνίου ἀπὸ τὰ τραγικὰ αὐτὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀποπλήματα καταδείχθηκε περίτρανα τὸ πρῶτον κατὰ τὴν κοίμηση τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγου, ὅταν τὰ πλήθη τῶν πιστῶν πού συνέρρευσαν στὴν πόλη τῆς Λάρισας γιὰ νὰ ἀποχαιρτήσουν τὸ μακαριστὸ Γέροντα, ἀνέκραζαν θριαμβευτικά τὸ «Ἅγιος» καὶ «Ἄξιος»! Ὁ μακαριστὸς Θεολόγος, ὁ νεότερος αὐτὸς σύγχρονος ἅγιος, ἔφυγε ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴ μὲ πλήρη μὲν τὴ δικαίωσή του ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, φέροντας ὅμως τὸ «Ἐπιτίμιο Ἀκοινωνησίας». Καὶ μόνο μετὰ μία διετία ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση «γνοῦσα ἀπὸ τοῦ κεντυριῶνος ὅτι ἤδη τέθηκε», ἤρε τὸ ἄθλιο «Ἐπιτίμιο» καὶ πάλι διὰ βοῆς, χωρὶς καμμιά διαδικασίαν καὶ χωρὶς καμμιά αἰτιολογία. Τὸ ὄνειδος καὶ ἡ ἐντροπὴ σὲ πρώτη γραμμῇ.

Ἀλλὰ ἡ ἴδια ἀπρέπεια διαπράχθηκε καὶ σὲ βάρος του προσφάτως κοιμηθέντος Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος π. Κωνσταντίνου. Ἐδῶ ἡ Ἐκκλησία

πρόλαβε και ἦρε τὸ ἐπιτίμιο πρὸ τῆς κοίμησής του. Τὸ σκεπτικό, πού συνόδευσε τὴν ἄρση τῆς ἀκοινωνησίας γιὰ τὸν ἅγιο αὐτὸ ἐπίσκοπο, τὸν ἀνύστακτο καὶ ἀκούραστο σύγχρονο ἱεραπόστολο, προσήψε πάλι καὶ ἐδῶ ὄνειδος καὶ ἐντροπὴ στοὺς παράγοντες τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης. Ἦρθη τὸ ἀντικανονικὸ καὶ ἀνυπόστατο ἐπιτίμιο «κατ' ἄκραν οἰκονομίαν, ἐπιείκειαν καὶ φιλαδελφίαν» καὶ ἐπειδὴ ὁ Μητροπολίτης περνάει τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς του!! Προφανῶς εἶχαν προβλέψει τὰ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ ἀκολουθήσουν ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν πιστῶν, πού θὰ συνέρρεαν κατὰ τὴν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Γέροντα καὶ γιὰ νὰ μὴν εὕρεθουν οἱ ἴδιοι πρὸ τραγικῶν ἀδιεξόδων ἢ «τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενοι», πρόλαβαν καὶ ἔσπευσαν νὰ ἄρουν «κατ' ἄκραν οἰκονομίαν καὶ ἐπιείκειαν!» τὸ ἐπιτίμιο τοῦ Δεσπότη, καὶ μόνο γιὰ αὐτόν. Ἄλλὰ ἡ δικαίωση καὶ ἡ πλήρης ἐκκλησιαστικὴ ἀποκατάσταση τοῦ σεβάσμιου Ἱεράρχη δὲν ἦλθε μὲ τὴ σκόπιμη ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου. Ἐπιβεβαιώθηκε καὶ σφραγίσθηκε ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὅποια ἔσπευσαν ἀπὸ πολλὰ μέρη τῆς πατρίδας μας, ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς δρώσης ἱεραποστολῆς καὶ ἀπὸ τὰ ὄρφανὰ παιδιὰ τῆς Ἀφρικῆς, πού ἦλθαν καὶ πλησίασαν τὴ σορὸ του, νὰ ἀσπασθοῦν γιὰ τελευταία φορὰ τὴν τίμια χεῖρα του καὶ νὰ λάβουν τὴν εὐλογία του καὶ τὰ ὅποια θριαμβευτικὰ ἀνέκραζαν καὶ ἐδῶ, ὅπως καὶ τότε γιὰ τὸν ἅγιο Λαρίσης, τὸ «Ἄγιος» καὶ «Ἄξιος».

Ἡ παράθεση τῶν παραπάνω γε-

γονότων ἀποδεικνύει ἀναντίρρητα καὶ ἀναμφίβολα, ὅτι τὸ εὐσεβὲς ποιμνιο, ὁ πιστὸς λαός, αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή καταδίκασε καὶ δὲ συμπορεύθηκε μὲ αὐτὰ τὰ παράδοξα φαινόμενα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐδέποτε ἀναγνώρισε τὴν ἀνυπόστατη «ἀκοινωνησία» τῶν ἐπὶ τριάντα καὶ πλέον χρόνια διωκόμενων Ἱεραρέων.

Ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἃς λάβει σοβαρὰ ὑπόψη τῆς «τὸν σεισμόν καὶ τὰ γενόμενα» ἀπὸ τὰ ὅσα δυναμικὰ ἐκτυλίχθηκαν μὲ τὶς αὐθόρμητες καὶ πηγαῖες συμμετοχὰς καὶ ἐκδηλώσεις τοῦ ποιμνίου εἰδικὰ κατὰ τὴν ἐξοδο ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴ τῶν δυὸ ἐπιτιμηθέντων μὲ «ἀκοινωνησία» Ἱεραρχῶν, τοῦ μακαριστοῦ Λαρίσης Θεολόγου καὶ τοῦ μακαριστοῦ Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντίνου καὶ ἃς συνετισθεῖ.

ὁ Σχολιαστὴς

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλών Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

